

[Kai Moltke.]

er der det ulykkelige ved den form, lovgivningen er havnet i, at én ting er, hvad der står i lovens paragraffer, men noget andet, som efterhånden er lige så afgørende, er arbejdsplanens enkelte afsnit.

Det er i udvalget oplyst, at man i det følgende år vil sætte bygning af plejehjem i gang igen til en sum omkring 40 mill. kr., men under alle omstændigheder virker en bevilling på 15 mill. kr. fra statens side til et så broget register af sociale institutioner kun som en dråbe i havet, og jeg vil ærligt talt fraråde det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen at gå ud i boligforeningerne og på valgets talerstole og sige, at det at foreslå at bruge 50 mill. kr. i statslig støtte til syge- og børnehjem er at stille parade-forslag. Jeg tror, at socialdemokratiet i sin egen interesse vil gøre klogt i at overføre dette billede på § 28.

Dernæst til vore andre ændringsforslag. Jeg har foreslået begrebet „husstandsindtægt“ taget op til revision. Hvorfor? Fordi vi lever under bolignødens vilkår. Vi har masser af eksempler på, at når en voksen søn f. eks. vender hjem fra militærtjeneste, er det lettere og hurtigere at få et vellønnet arbejde, end det er at få et værelse eller en lejlighed. Vi ved også, at med de vanskelige lejeforhold, de gamle har, er det tit vanskeligt for dem at blive hængende i lejligheden, og i sygdomstilfælde er de tit henvist til at tage ophold hos børnene.

Det, der her karakteriseres som et parade-forslag, går jo kort og godt ud på, at man i sådanne situationer ikke skal regne en midlertidig boligsøgendes barneindtægt med i husstandsindkomsten; det samme gælder indtægten for folkepensionister og invalider, som har ophold i hjemmet. Vi kender jo disse farlige grænser: kun en lille forskydning, så bortfalder hele tilskuddet. Jeg kan ikke indse, hvorfor man ikke kan få en realitetsdebat om disse ting, men kun får at høre, at vore ændringsforslag er parade-forslag. Jeg tror dog, at den slags såkaldte parade-forslag vil være meget velforståelige i de fleste mindrekårshjem landet over.

Endelig et par ord om vort ændringsforslag under nr. 5, forslaget om ved det forhøjede m²-tilskud at tage udgangspunkt ved 4 pct. i stedet for de 6,5 pct., som i øjeblikket betinger forhøjelsen. Jeg for-

moder, det er her, man mener at socialistisk folkeparti er ved at gøre landets økonomi totalt usikker. Lad mig nu spørge: hvorfra kommer inspirationen til et sådant forslag? Ja, den kommer til dels — og det er jo af gammel dato — fra bolig- og lejerforeninger landet over, for det er et gammelt krav fra den side, der her er fremført. Det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen kan jo gå ud blandt disse sine gamle kolleger og sige, at det ved denne målsætning drejer sig om et typisk parade-forslag. Men der er én inspirationskilde til, som har været afgørende for mig, når jeg tager netop 4 pct. som udgangspunkt. Det var de tillokkende og optimistiske betragtninger, som blev fremsat af den højtærede boligminister under behandlingen af lovforslaget om en boligfond, hvor dette at sikre 4 pct. til tredje prioritet oven i købet blev gjort til en meget billig historie i forhold til det, som situationen i virkeligheden efter den højtærede ministers mening krævede.

Her står vi altså over for det indre socialdemokratiske dilemma, som det ville være rart at få afklaret her. Den højtærede boligminister gjorde det til en bagatel: kun 14 mill. kr. for 30.000 nye lejligheder ved en 4 pct.s sats. I udvalget talte man om, at hvis det skulle føres igennem for den gamle boligmasse, kunne det måske koste godt 100 mill. kr., og så møder den ærede socialdemokratiske ordfører minsandten op og siger, at det er sådan noget, som kan have uoverskuelige virkninger for stabiliteten i landets økonomi!

Nu tror jeg, at vi har fået et stykke anskuelsesundervisning: dette ikke at give bidrag til et billigt boligniveau kan somme tider være en temmelig dyr fornøjelse. Det forekommer mig ikke at være mere end en uge siden, vi hørte temmelig højtravende kommentarer til, at stigningen i boligudgiften medførte en ændring i pristallet, som ville koste staten hundreder af millioner kroner i form af lønudligning i den kommende tid. Fordi man ofrer 100 mill. kr. på at holde lejeniveauet nede for derved at øve en præventiv virkning over for en fortsat fordyrelse af byggeriet, er det altså ikke sikkert, at staten slipper for udgifter.

Lad os derfor blot nøjes med at sige, at den økonomiske politik herhjemme påvirket af kursen i boligpolitikken har medført, at